

Vizslám örökbefogadásának kalandos története

Az egész olyan volt, mint egy igazi mese. Nem, nem az Óperencián túl kezdődött, hanem az interneten, de aztán lett benne üveghegy, jószágos tündér és minden, ami egy igazi meséhez kell.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Cetli nevezetű vizsla úr, úgy élt nálunk, mint a legkisebbik királyfi a palotában. Megvolt mindene: hűséges gazdi, szerető barátok, nagy kert, a közelben ezüsfolyó, sűrű erdő, selyem fűvű rét, telis tele fácánokkal, nyulakkal. Ha szép volt az idő a kutyahaverokkal együtt járt sétálni. Vizsla túrák során bejárta már lassacskán az ország összes zegét-zugát, megcsodálta a Balatont, a Vértest, de szívét mégis nagy bánat nyomhatta, mert sehogyan sem akart enni. Ahogyan nőtt egyre csak soványabb és soványabb lett. Hiába a sok simogatás, a finomabbnál finomabb falatok, nem kérte. Vizsla léteére Cetli, egyre inkább egy agárra kezdett hasonlítani.

No, ennek a fele sem tréfa!- gondoltuk. Összedugtuk hát a fejünket, érvek hangzottak el és ellenérvek. Miután alaposan meghánytuk vetettük a dolgot, a nagy családi tanács úgy döntött, hogy Cetlinek bizony egy kutyatárs kell. Kutyatárs, igen, de milyen legyen az a kutyatárs? Mindenféle javaslatok hangzottak el, és megindult a nagy társkeresés. Érdeklődtünk barátoknál, ismerősöknél, menhelyeken, interneten. Néztünk kiskutyákat, nagy kutyákat, mígnem felbukkant egy kép a vizslamentők honlapján: Áldozóvölgyi Becses, - állt a kép alatt az írás, - jó családból való vizslalány szerető gazdát keres. A családi nagytanács döntése: Nekünk tetszik Becses, de vajon ő tetszene-e Cetlinek, és Cetli Becsesnek? Szervezzünk egy találkozót!

Üzenetek jöttek-mentek sebesebben, mint a szél, gyorsabban, mint a gondolat. Végre eljött a nagy nap, a találkozó napja. GPS, telefon, hamuba sült pogácsa és indulás az Üveghegyen is túlra, mert bizony Becses nem máshol lakott, mint a Mátrabeli Áldozóvölgyben. Utaztunk vagy három órát, megmásztuk a Mátrát, átkeltünk sűrű erdők rejtekén. Mátra alján, falu szélén, nem sokkal a cél előtt egy hármass útkereszteződéshez értünk. Nem segített itt már a GPS és a telefon sem. Hegy előttünk, hegy mögöttünk, hegy mellettünk. Sűrű köd ereszkedett a völgyre, nem láttunk sem előre, sem hátra, sehol egy teremtet lélek, akitől megkérdezhettük

Vizslám örökbefogadásának kalandos története

volna, melyik út vezet a Katica dűlőbe? Már-már közel jártunk a kétségbeeséshez, amikor a ködből kibontakozott egy aprócska, szemüveges jó tündér apácaruhában, hóna alatt egy mappát szorongatva. Egy erős, Dicsértessékkal, köszöntöttük és útbaigazítást kértünk tőle. –Tisztelendő Anyánk, melyik út vezet a Katica-dűlőbe?- Nem kérdezte kik vagyunk, nem kellett három kívánságát teljesítenünk, csak kedves szóval útbaigazított. Így értünk a Katica-tó partjához, a tó partján egy kis házikóhoz, ahol már várt bennünket Becses és gazdasszonykája. Hej, nagy volt az öröm! Örültek a kutyák, örültek a gazdák. Becses és Cetli egy szempillantás alatt egymásba szerettek, azóta is boldogan élnek nálunk. Aki pedig nem hiszi, járjon utána, vagy nézzon utána az interneten. Mert bizony az ünnepélyes örökbefogadás pillanatát megörökítettük, és a fotókat feltettük az internetre.

A történetben szereplő kutyák, személyek, helyszínek és események bármennyire is meseszerűen hangzik valóságosak, de a valóságos események sora szinte hihetetlen volt számunkra is, mert az tényleg csak a véletlenen múlt, hogy egy korban, fajtában és habitusban is megfelelő társat találtunk Cetli számára. A két kutya az első találkozás első pillanatától kezdve igazi társa egymásnak.

Cetli étvágya is megjött, és mi gazdagabbak lettünk egy kedves jólnevelt hűséges családtaggal.

Áldozóvölgyi Becses új gazdája: Wolfné R. Erika

Vizslám örökbefogadásának kalandos története

